

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izjema nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne pete vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Depisi naj se izvolé frankovati. Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravišstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz obrtniških krogov.

III.

—*— V prvem članku obljubil sem obrtnikom po deželi navesti pripomoček, da si lahko napravijo središče, katero bi vsaj v posebnih slučajnostih z vspehom moglo kaj storiti.

Obrtniki v glavnem mestu se seveda ne moremo ponašati, da smo storili vse, kar zahtevajo naše potrebe in naša čast. Zanašali smo se preveč na tiste, ki so nam delali obljube. Kljub vsemu pa imamo v Kranjskem obrtnem društvu središče, katero le zaradi naše lastne nebrižnosti ne dospe do polne veljave.

Kaj je temu uzrok, pojasnilo se je v slednjem občnem zboru natanko in je, ker so bile dotične razprave v „Sl. N.“ objavljene, znano vsem obrtnikom, ki se za javno življenje vsaj v obrtniškem oziru zanimajo.

Kakor pa v mehaniki kolesce kolesce goni, isto tako okrepila bi se moč obrtnega društva, ko bi se zanj našlo po deželi zadosti zanimanja.

Da obrtniki po deželi središča potrebujejo, ne treba dokazovati. Mnogo pritožeb in povprašanj došlo nam je ravno od tam — a pomanjkanje zveze bilo je uzrok, da se tukašnje društvo neposredno ni moglo brigati za težnje posamičnikov.

Dovoljeno nam torej bodi, da našim obrtnikom po deželi objavimo še jedenkrat nekaj §§. iz društvenih pravil kranjskega obrtnega društva, kar se je sicer že 1882. l. zgodilo, in sprevideli bodo, da si boljše in ložje prilike ne morejo želeči, kakor se njim po obrtnem društvu ponuja v varstvo njihovih koristij.

Kranjsko obrtno društvo, kateremu namen je: povzdigniti in pospeševati domačo produkcijo in obrtnost v nje gospodarstvenih razmerah, braniti in pospeševati koristi in pravice obrtnikom, pospeševati duševno in strokovno izobraženje obrtno-delavskega stanu, učencev itd. razteza svoje delovanje (§ 1.) čez vse Kranjsko in ima, odkar se je iz političnega društva preosnovalo v nepolitično — pravico snovati podružnice po vsem Kranjskem. Dotični §§. se glase:

IX. Določbe o podružnicah.

§. 27. Podružnica se more na Kranjskem ustanoviti (zunaj Ljubljanskega mirja) povsodi tam,

kjer se najmanj 10 rednih udov združi in to željo naznani vodstvu glavnega društva.

Podružnice imajo nalogo, da pospešujejo svoje lastne obrtne koristi in da podpirajo glavno društvo v vseh njegovih namerah.

§. 28. Udje pri podružnicah so soudje glavnemu društvu in uživajo vse pravice in dolžnosti, katere so navedene v §. 3.

§. 29. Podružnice se imajo držati pravil kakor udje društva; sklepe, katere podružnica ukrene, vežejo le taisto. — Sklepi, ki imajo obvezni biti vsemu društvu, morejo se napotiti središču, in tam priti pred občni zbor.

§. 30. Podružnica si voli odbor; nje prvomestnik zastopa podružnico pri društvu in tudi na zunaj.

§. 31. Koliko imajo soudje podružnice plačevati doneska in kaj jim nasproti dajati ima središče, to določuje pogodba, mej glavnim društvom in podružnico, katero odobruje občni zbor.

§. 32. Glavno društvo zmatra posebne zadeve podružnic za svoje ter je tudi pripravljeno zastopovati je, ako se v občnem zboru izpozna, da so na korist obrtu.

Središče si bode prizadevalo podpirati nakane podružnice tudi z denarjem, ako društvena sredstva to dopuščajo.

§. 33. Vsaki podružnici se pošiljajo društveni obrtni časopisi vsaki mesec, isto tako tudi taka dela, ki segajo v obrtno stroko in tehniko, vsako četrtletje iz društvene knjižarne, — prilično pa tudi izgledi novih predmetov in tiskovine, katere ima društvo izdajati po §. 4. črka b).

Omenjene pošiljatve se izlože v prostoru podružnice, da jih uporabijo udje.

Odbor podružnice je odgovoren za vsprejem in nepokvarjeno vrnitev doposlanih mu stvari.

§. 34. Vsak ud pri podružnici ima pravico obrniti se do središča za svet in pojasnenje v vseh obrt zadevajocih vprašanjih.

Vprašanje se oddá dotičnemu strokovnemu odseku v pretres, a gospodarski svet je razreši.

§. 35. Vsaka podružnica ima pravico, da si izvoli iz soudov stanujočih v Ljubljani stalnega zastopnika, ki naznanja želje in sporočila podružnice pri društvenem zborovanji v Ljubljani in ki zastopa koristi podružnice na primerni način.

§. 36. Prvomestniki podružnice so častni udje društvenega vodstva.

§. 37. Vsaka podružnica pošilja vsako leto k občnemu zboru zastopovalca, ki ima do veljave spraviti želje podružnice, kolikor se jim še ugodilo ni pri društvu, tudi ima podružnica štiri tedne pred letnim občnim zborom priposlati poročilo o svojem delovanji, ki se ima ob jednem pri glavnem poročilu društva tiskati in razdeliti vsem družabnikom.

Kakor se iz teh §§. razvidi, nemajo obrtniki, če hočejo napraviti si svoje središče, nikakega dela s pisanjem in ulaganjem pravil itd., kajti pri vseh okrajnih glavarstvih leže pravila obrtnega društva za Kranjsko. Zadostuje povsem, da svojo željo naznanijo tukajšnjemu obrtnemu društvu. To slednje doposlalo jim bode tiskana pravila in vse, česar potrebujejo, le naznani je treba okrajnemu glavarstvu, da se je podružnica ustanovila.

Še le takrat kadar bodo obrtniki sami vse poskusili v boljšanje svojih razmer, bodo pritožbe popolnem opravičene, kajti kdor si sam ne pomaga, je izgubljen!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. julija.

Skoro vsi listi bavijo se s tem, kako se bode organizovala večina v prihodnjem **državnem zboru**. Lienbacherjev organ „Salzburger Cronik“ se na vse načine prizadeva, da bi nemške konservativce odločil od desnice. Ta list očita vsem nasprotnikom te ideje, da so njim stranski interesi dražji kakor vera. Nek bralec tega lista iz Gorenje Avstrije izjavlja v njem, da bi vsa gorenjoavstrijska duhovščina nov katoliški centum z veseljem pozdravila. Nekateri drugi konservativni listi pa zavračajo to Lienbacherjevo rovanje. „Oesterreichische Correspondenz“ misli, da bi odločitev nemških konservativcev od večine koristila le liberalcem. Levica bi bila potem najmočnejša stranka v zboru. Zato pa liberalci tako hvalijo Lienbacherja in Zallingerja, ki delata razpor mej desničarji. Organizovati posebno nemško katoliško stranko pa tudi zaradi tega ne kaže, ker so baš slovanske dežele boli katoliške kakor nemške, kajti pri poslednjih volitvah so slovanske dežele volile večinoma katoliške konservativne poslance, nemške pa večinoma liberalce. „Czas“ misli, da dokler Lichtensteinov in Lienbacherjev klub ne vsprejmeta narodne enakopravnosti, kot političen princip, tako dolgo ne bode prave harmonije.

Oakhurst pade poleg njega na jedno koleno, ter ga prime za roko.

„S tem gospodom hočem sam govoriti,“ reče Hamilton nekoliko zapovedovalno, po starej svojejadi navadi, obrnivši se k okolu stoječim.

Ko so se ti umaknili, povzdigne svoje oči k onemu, katerega je še prejšnji dan zval svojega prijatelja:

„Nekaj ti imam povedati, Jack.“

Njegov obraz bil je blede, a ne tako blede, kakor oni, katerega je Jack Oakhurst nagnjeval čezenj — obraz, tako pošasten, tako poln tesnih dvomov in brezupne slutnje bližnje nezgode, — obraz, tako pomilovanja vreden v neskončni življenjasitosti svoje, da se je celo umirajočega v trenutku izdahnenja njegovega polastilo pomilovanje, in cinično smehljanje je izginilo z njegovih ust.

„Odpusti mi Jack,“ šepetal je trudnejši, „kar ti imam povedati. Ne pravim ti v jezi ali vsled maščevanja, temveč samo zato, ker se mora povedati. Jaz bi ne umrl mirno, ako bi ti o vsem tem ničesa ne zvedel... Reč je jako žalostna... a zdaj

LISTEK.

Crtica iz življenja igralčevega.

Kalifornska povest.

(Spisal Bret Harte, posl. Vinko.)

III.

(Dalje.)

Strela sta zazvenela skoro ob istem časi. Oakhurstova desna roka se je najedenkrat obesila ob strani in samokres bi mu bil pal iz razbitih prstov, da ga ne bi krepila navada, gospodovati svojim živcem in mišicam. Ne da bi izpremenil svoj ustop, je torej stal, dokler samokresa ne vzel v drugo roko.

Potem je nastal molk, ki se mu je zdel neskončen, in pred njim, tam, kjer se je še lehak dim premikal sem ter tja, delale so skupino dve ali tri temne postave — in potem mu je nagli, hripavi, hropeči glas polkovnika Starbottlea zazvenel na uho:

„Zadet — nevarno, — skozi pluća — proč, proč, kakor mogoče hitro!“

Jack je svoje temne, vprašajoče oči uprl v

svojo pričo, a odgovoril né — bilo je, kakor bi poslušal drug glas, glas iz velike daljave. Pomišljal se je, potem pa naredil jeden korak naprej proti daljnji skupini. Potem je z nova obstal, videč, da so se osebe ločile in da zdravnik urno prihaja proti njemu.

„Oni bi rad še jeden pot z vami govoril,“ dejal je mož. „Vem, da vam preostaje le še malo časa; ali,“ pristavil je bolj tiho, „moja dolžnost je, povedati vam, da ima on še menj časa.“

Izraz tako breznadejnega, globokega obupa šinil je Jacku čez obraz, navadno tako mirni, da se je lečnik iznadejan umaknil jeden korak nazaj.

„Tudi vi ste zadeti,“ dejal je, pogledavši Jackovo nezmožno roko.

„To né nič — sam prask,“ odgovoril je urno Jack. Potem pa je pristavil z bridkim smehom: „Danes nemam sreče. A idiva, poglejva, kaj hoče.“

Z dvema širokima, naglima korakoma prehitel je zdravnika. Naslednji trenutek je bil poleg umirajočega, kateri je bil, kakor se skoro zmirom zgodi, jedini mirni in zbrani človek sredi razburjene gruče.

nije na desnici. Konservativcem je sicer splošno načelo desničarjev, a v prvi vrsti stoji narodna enakopravnost. Nemci na desnici morajo podpirati česke in poljske težnje ne zato, ker Poljaki in Čehi podpirajo katoliške in konservativne težnje, ampak zato, ker z desnico združeni Nemci morajo videti blagor Avstrije v narodni enakopravnosti. Delitev Nemcev v več klubov je škodljiva, ker bi to najbolj pokazalo, da se ti klubi držé drugih načel ne pa narodne enakopravnosti. Ali se odločijo nemški konservativci od desnice ali ne, to ni v rokah Lienbacherjevih, ampak v rokah kneza Lichtensteina. Ta se pa o tem še ni izjavil. „Grazer Volksblatt“, ki velja za Lichtensteinov organ, o tem jako dvoumno piše. Vsak lahko si tolmači njega izjave, kakor želi. Najbrž se knez sam še ni nič odločil, ampak bode počakal, da se snide zbor, in se bode posvetoval z družimi nemškimi konservativnimi poslanci. Morda si nemški konservativci ne bodo upali odločiti se od desnice. Njih glavno načelo je katoliška šola. Toda že v poslednjo šolsko novelo so Čehi le zato privolili, da za svoje narodne zahteve ne izgube nemških zaveznikov. Ko bi se pa nemški konservativci odločili od desnice in tako pokazali, da njim za narodno enakopravnost ni nič mari, bi Čehi tudi njim odrekli svojo pomoč in z vsemi svojimi predlogi bi ostali v manjšini. Ako smo Slovani navezani na konservativne Nemce, se tudi oni še bolj na nas.

Že lani je grof Coronini predlagal, da bi se uvelo posebno sodišče za **verifikacijo volitev**, dotični predlog pa ni bil rešen v državnem zboru. Levičarji in Coroninijevci pa ne mislijo pustiti stvari zaspati, ampak bodo skušali v tem zasedanju doseči, kar lani niso. Ker pa imajo levičarji in Coroninijevci večino, ako se njim pridruži le nekaj desničarjev, je prav lahko mogoče, da dobimo tako sodišče. Dr. Jaques, poslanec Dunajski, je izdal sedaj neko brošuro, ki razpravlja o tej stvari. Jaques priporoča, da bi se to sodišče sestavilo iz 15 sodnikov. Osem bi se jih vzelo izmed članov najvišjega sodišča, teh osem bi pa izbralo drugih sedem izmed juridičnih profesorjev, odvetnikov in beležnikov. Za člana verifikacijskega sodišča bi se ne smel izbrati nikdo, ki je član kaknega postavodavnega zbora.

Povedali smo že, da se je v Zloczovu začela sodnijska preiskava proti vsemu osebju tamošnjega okrajnega glavarstva zaradi zlorabe uradne oblasti. Pri volitvi državnega poslanca so se tam res vršile take stvari, kakršne so le v **Galiciji** mogoče. Pri prvi volitvi je rusinski poslanec deželne sodnije svetnik Rusin Rozankovski dobil 259 od 515 oddanih glasov, poljski kandidat grof Toma Stadnički pa le 253. Volilna komisija zavrgla je pa 52 rusinskih glasov in bila je ožja volitev, ker noben kandidat potem ni imel absolutne večine. V tem je pa več rusinskih volilcev odšlo, kajti mislili so, da je voljen rusinski kandidat. Pri ožji volitvi je bil voljen Poljak. Glasove so Poljaki plačevali po 25, po 30 gld. Nekatere volilce so pa zaprli, ker se niso dali podkupiti, mej njimi kmata Zacharczuka, kateri ima v tamošnjem kraju velik vpliv.

Konferenca **katoliških časnikarjev** avstrijskih snide se 16. avgusta v Solnogradu. Ta konferenca posvetovala se bode, kako bi se osnovala zveza katoliških avstrijskih časnikarjev.

Več južnoogerskih učiteljev predstavilo se je **ogerskemu** ministru nauka. Minister vsprejel je je prijazno. Ker je mej učitelji bilo več Srbov in Rumunov, je minister zagotavljal, da vlada nemad-jarskim narodnostim ne misli zatreti njih materinega jezika. Želi samo, da bi vsi ogerski državljani madjarski znali. Potem je njim priporočal, da naj marljivo poučujejo mladino. Učitelji so odšli z eljenklici. Res čudne pojme o narodnostnih pravicah ima ogerski naučni minister, vse ogerske Srbe in Rumune hoče prisiliti, da se naučé madjarsčine, pa vendar trdi, da ne zatira njih materinščine.

se ne da kar nič več izpremeniti . . . Samo vsled Deckerjevega samokresa bi bil moral pasti, a ne vsled tvojega.“

Jacku so lica na jedenkrat zarudela kakor zubelj, planil bi bil kvišku, a Hamilton ga je zadrževal.

„Čuj! V mojem žepu bodeš našel dve pismi, Vzemi jih . . . tam-le! . . . Tako, dobro! Spoznal bodeš pisavo, a obljubi mi, da jih ne prečitaš prej, kakor ko bodeš na varnem kraju . . . Obljubi mi!“

Jack ne odgovoril. Držal je pismi mej prsti, kakor da sta žareča ogla.

„Obljubi mi!“ dejal je Hamilton s slabim glasom.

„Zakaj?“ vpraša Oakhurst, spustivši roko svojega prijatelja.

„Ker,“ odvrne umirajoči z bridkim smehljajem, „ker . . . če jih prebereš . . . ker . . . boš potem . . . tudi ti . . . smrti zapal!“

To so bile poslednje besede njegove. Slabo je stisnil roko Jacku. Potem je padel nazaj ter bil mrtvec.

Vnanje države.

Turčija obrnila se je b la do velevlastij, da bi smela kontrolovati tuje časnike ki prihajajo po pošti v Turčijo. Vlasti jej pa neki mislijo odgovoriti, da jej tega nikakor ne dovolijo. Bodo že same storile potrebne naredbe, da se po tujih tiskovinah ne bode motil mir v Turčiji, ako se bode to njim potrebno zdelo.

Na **Angleškem** se že stranke pripravljajo za bodoče volitve. Marquis Salisbury znižal je svojim najemnikom najemnino za tri leta za 15%, da bode bolj gotovo konservativno volili. 6. avgusta bode končano zasedanje angleškega parlamenta.

Dopisi.

Iz Celja 19. julija. [Izv. dop.] (Naše šole) Naša gimnazija je v minulem šolskem letu imela 312 učencev in v pripravljalnem razredu 37 šolarjev. V 8 gimnazijskih razredih je bilo 182 Slovencev, 126 Nemcev, 4 drugih narodnostij. Izmed 312 učencev jih je dobilo 265 prvi razred, 22 s odliko, 19 jih sme delati ponavljalné skušnje. Program gimnazije ima na čelu zanimiv spis od prof. Pišeka o strupenih rastlinah v Celjski okolici. V učnem načrtu, katerega razglasa program, pogrešamo v svoje začudenje slovenščino kot predmet. Direktor nam ni povedal v svojem programu, kaj se v slovenščini, ki je vendar za Slovence obligaten učen predmet zahteva. Ali se na Celjski gimnaziji slovenščina le tripi?

Zdi se nam skoro, da je tako, ker je tudi poročilo o razdelitvi uka v slovenščini na posamezne razrede nekako prisiljeno, rekel bi zaspano. V vseh razredih se je „bralo, prednášalo, in pisali so sestavke“. Za potrebno vzbujajo zanimanja za predmet po premenjavanji uka se menda ni gledalo. Namen uka v živem jeziku je pač ta, da se učenec nauči ustno in pisмено izraževati se pravilno in da spoznava literaturo. Ne vemo, koliko je Celjska gimnazija glede slovenščine v ta namen storila. Jaz sem prepričan, da so se slovenski gimnazijalci izven šole več slovenščine učili, ko v šoli. To se sicer mora goditi v vsakem jeziku, ker maloštevilne učne ure ne morejo več storiti, ko napotovati učence in popravljati pogoške v pisavi; vendar bi želeli bolj-ših in bolj živih napotkov. Preveč slovniice, premalo slovstva!

Glede zgodovine vesel pozdravljamo, da se je vendar jedenkrat začelo gledati na kulturno zgodovino in da se ne uči več samo zgodovina bojev. Učni načrt tudi pravi, da se uči posebno zgodovina avstro-ogerska. Tudi to je bilo že jako potrebno. Kajti poprej je zapustil dijak gimnazijo in je ravno avstro-ogerske zgodovine najmanj znal. Politična in kulturna zgodovina ogerska, česka, poljska mu je le toliko bila znana, ako se je ni učil privatno, kolikor je v zvezi z zgodovino nemškega cesarstva. In naravnost lahko trdimo, da je slabi nauk domovinske zgodovine avstro-ogerske mnogo kriv naših političnih zapletov, ker se ni skrbelo za to, da bi učenci srednjih šol Avstrijo poznali. Še le zadnja leta je Kronos izdal prvo res avstro-ogersko zgodovino in treba je bilo truda prevzvišenega prestolonaslednika, da se bode na svetlo spravilo delo, ki bode temeljito opisovalo avstro-ogerske narode. Premalo se je v šolah skrbelo za spoznavanje Avstrije, zato gre tudi na političnem polji preustrojevanje Avstrije na naravnih podlogah tako težko in

IV.

Bilo je skoro ob desetih zvečer. Gospa Deckerjeva je zložno ležala na sofi z romanom v roki, mej tem, ko se je njen mož v pivnici razgovarjal o političnih lokalnih vprašanjih. Bila je gorka noč, in vrata z oknom, držeča na majhen balkon, bila so na pol odprta.

Najedenkrat zasliši stopinje na balkonu in lahno pretresnivši se, pogleda od knjige. Naslednji trenutek nekdo okno od zunaj siloma odpre in nekov mož vstopi.

Z majhnim krikom skoči gospa Deckerjeva na noge.

„Za božjo voljo, Jack, ali si znorel?! . . . On je šel le za malo časa ven — vsak hip se utegne vrniti. Pridi čez jedno uro ali pa jutri, ali o takem časi, ko se ga lahko iznebim — ali zdaj, dragi, prosim te, idi, idi pri tej priči!“

Oakhurst gre k vratom ter jih zapahne. Potem se jej ustopi nasproti, ne da bi besedico znil. Njegov obraz je bil upadel, jeden rokav njegove suknje je ohlapno visel čez obvezano in krvavo roko.

(Konec prih.)

s tolikim uporom Nemcev, kateri so po vsem sedanjem zgodovinskem učenju v srednjih avstrijskih šolah se predstavljali kot jedini kaj veljaven narod Avstrije. Domovino mora poznati, kdor bi naj bil domoljub

Meščanska šola imela je 129 učencev, 68 Slovencev, 60 Nemcev, 1 Italijana. Učilo se je po znanem načrtu, ki ima dosti nasprotnikov. Učni uspeh je dober.

Mestna ljudska šola je razdeljena na šolo za dečke in dekleta in je čisto nemška. Statistike o narodnosti učencev ne razglasa nikdo, ker hočejo, da bi svet mislil, da imajo samo nemške otroke v šoli. V slovenskih šolah mora se učiti nemščina, v nemških Celjskih šolah pa slovenščina ne. Učitelji na ljudski šoli Celjski trpijo, da se otroci opravljajo z nemškimi trakovi, kokardami itd., nemajo graje, ako njihovi nemški učenci slovenske sošolce psujejo in tudi po ulici slovenske šolarje najgrše zmerjajo. V šolah Celjskega mesta goji se nemstvo in besede za strpljivost z drugimi narodi ni. Slovence črtiti in preganjati je gaslo gospodujočim Celjanom in to uče tudi v svojih šolah. Da Celjski otroci potem mej Slovenci ne najdejo vselej služeb, to pa jim ni prav.

Glede uka samega so Celjske mestne šole dobre. Izvrstne bi bile, ko bi se v njih tudi učila narodna tolerancija in ž njo človekoljubje. Da Celjani svojih otrok slovenščine ne učijo, zato naj sami odgovor dajejo. Ponemčevanje Slovencev pač neče tako napredovati, kakor to Celjski gospodje želijo. Kdor bo na Spodnjem Štajerskem hotel dobiti javno službo, moral bo znati slovenski in tudi prezidjalne kvalifikacije ne bodo več nadomestovale resničnega nanja slovenskega jezika.

Šolske stvari.

— (V kranjskem deželnem šolskem svetu) se je, kakor čujemo, govorilo o znani okrožnici Conradovi zastran političkega vedenja učiteljev in jeden član poudarjal je, da je g. minister Conrad s to okrožnico, v kolikor se dotika ljudskih učiteljev, presegal svojo kompetencijo, ker je okrožnico izdal, ne da bi poprej v dogovor stopil bil z deželnim šolskim svetom. Ljudske učitelje plačuje dežela, ne država, torej spadajo pod oblast deželnih avtonomnih organov, tudi se je konstatovalo, da na Kranjskem ni bilo pritožeb o agitaciji učiteljev, da je tedaj okrožnica za Kranjsko bila nepotrebna.

— (Gg. dr. Bleiweis in dr. Vošnjak) odpeljala sta se danes v Stenjevec na Hrvaškem, da si ogledata tamošnji zavod za umobolne, v katerem oskrbovanje umobolnih veliko menj stane, nego v kranjski blaznici, kjer je režija v rokah usmiljenih sester.

— (Dnevni red javni seji) Ljubljanskega mestnega odbora v torek 21. dan julija 1885 leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvostedstva. II. Volitev jednega zastopnika mestnega odbora v upravni komisijon za lokalno realkino zaklado. III. Volitev treh članov mestnega zastopa v stalni mestni zdravstveni svet. IV. Policijskega odseka poročilo o gradnji mestne bolnice za slučaje epidemičnih bolezni. V. Šolskega odseka poročilo a) o določitvi prostora za gradnjo poslopja mestni peterorazredni deški šoli; b) o rešitvi priziva Ljubljanske mestne občine na ministerstvo zoper c. kr. deželne šolskega sveta kranjskega naredbo z 12. julija 1884. šte. 1324 (poučni jezik mestnih ljudskih šol); c) o dopisu Kranjske hranilnice v Ljubljani glede neke zamene učnih sob c. kr. velike realke. Tajna seja: Finančnega odseka poročila o prošnjah itd.

— (Gosp. Josip Fr. Sevnig), graščak na Bokalcih in podpredsednik kmetijske družbe kranjske izbran je jurorjem za koroško deželno razstavo.

— (Tisočletnica sv. Metoda) praznovala se je v cerkvi Jezusovega srca, v kateri se je prizidala jako lepa kapela sv. Cirila in Metoda, s posebnim misijonom celih 14 dni. Včeraj bil je slovesen zaključek. Mnogo tisoč ljudij bilo je navzočnih. Knezoškof dr. Misija sklenil je včerajšnjo slovesnost s prav lepo slovensko propovedjo ter blagoslovil misijonski križ, ki se je potem v sprevedu nosil po Parni, Poljski in Resljevi ulici v cerkev nazaj. V sprevedu, kateremu na čelu je bila vojaška godba, bil je knezoškof dr. Misija v škofovskem ornatu, mnogo duhovnikov, na stotine belo oblečenih deklic s svečami in na tisoče drugega občinstva. Napis pod križem je slovensk, a žal, da ni niti z jedno besedico omenjeno, da je bilo vse cerkveno opravilo sv. Cirilu in Metodiju na

čas. Morebiti, bi se to še popravilo, kar bi bilo vsekakor umestno. Pri tej priliki pa moramo omeniti, da se je vsaj nam čudno zdelo, da se sv. Metodija tisočletnica slavi z nemškimi pridigami. Ako so že sploh nemške pridige v slovenski Ljubljani neizogibne, bi vendar mislili, da bi se spomin svetih blagovestnikov, ki sta prva luč vere oznanjevala v slovanskem jeziku, najbolje častil le v slovanskem jeziku, kajti nemška pridiga sv. Metodiju na čast, zdi se nam ravno tako, kakor bi se v Fuldi sv. Bonifaciju na čast propovedovalo slovanske.

— (Z Dunaja) piše se nam: Pri vprašanju kdo bode naslednik Miklošiču, jemal se je ozir na tri kandidate. Prvi bil je Vatroslav Jagić, ruski državni svetnik in profesor na vseučilišču v Peterburgu. Drugi Avgust Leskien, profesor slovanskih jezikov na vseučilišču v Lipskem, tretji pa naš veleučeni rojak dr. Gregor Krek, profesor na vseučilišču v Gradcu. Profesor Leskien je inostranec in uvaževati je pri njem tudi to, da se je doslej bolj bavil s primerjajočim jezikoslovjem, nego li s slavistiko. Odločujoči krogi upajo, da se jim posreči za izpraznjeno Miklošičevo stolicu pridobiti prof. Jagića, ki pa ima v Peterburgu mnogo ugodnejše pogoje, kakor jih je imel prof. dr. vitez Miklošič.

— (V prisilni delavnici Ljubljanski) praznovala se bode v četrtek 23. t. m. redka cerkvena slavnost. Gosp. knezškof birmal bode 27 prisilencev in sicer 17 fantov, ki so na oddelku za „korigende“, 10 pa odraslih, kateri dosedaj še niso bili birmani. Kum vsem birmancem bode v imenu kranjske dežele g. dež. glavar grof Thurn.

— (Otroškemu vrtu v Gorici) volil je na smrtni postelji rodoljub, ki neče biti imenovan, 20 gld.

— (Škrata) je izšla 12. šte., ter prinaša mej drugim raznovrstnim berilom in podobami tudi „Grb viteza Gariboldija“.

— (Kranjsko obrtno društvo) ima jutri 21. t. m. zvečer ob 1/2 9. uri odborovo sejo v Štrukljevih gostilni v Kolodvorskih ulicah.

— (Cesta z Livka v Idersko), za katere zgradbo je bil nedavno cesar sam podaril 800 gld., ustavila se je na brzobjavno povelje vojnega ministerstva, menda iz strateških ozir.

— (Gosp. V. M.), o katerem smo v 108. šte. poročali, da je bil pri c. kr. mestno del. sodnji obsojen na 15 gld. globe, bil jo 16. dan t. m. v senatski seji oproščen.

— (Pevski zbor iz Šent Vida nad Ljubljano) napravil je večeraj izlet na Šmarno goro ter pel pri maši tako lepo in ubrano, da so vsi pri maši navzočni bili polni hvale. Pevci imajo krepke in čiste glasove in so tako dobro izvežbani, da jim še tako težavne skladbe ne delajo preglavice. Posebno zvonk in obsežen glas pa ima njih prva pevka, ki nas je močno spominjala na nekdanjega Šent Viškega „slavca“. Nazajgrede ustavili so se Šent Vidci pri „Koširji“, kjer so se pri izvrstni postrežbi pri obedu in po obedu vrstile razne pesmi in kjer smo imeli priliko opazovati, koliko nadarjenosti in veselja do umetelnega petja je mej našim narodom, opazovati pa tudi, koliko premore pevovodja, če je tako požrtvovalen in energičen, kakor je gospod Miroslav Tomec. Njegovemu prizadevanju v prvi vrsti mora se pripisovati, da imajo Šent Vidci tako dober zbor, da se toliko mladih ljudij peti uči in si s petjem blaži um in srce. Rodoljubi po deželi, posnemajte Šent Vidce!

— (Tatica vjeta.) Mestna policija prišla je te dni delavko Ant. Sikolo, ki je služkinji Mariji Taškarcu v frančiškanskih ulicah pokradla več stvari, posebno pa zastavnih listkov. Ker je slednje prodajala, prišla jej je policija na sled.

— (Na državni višji realki v Mariboru) razpisano je s pričetkom šolskega leta 1885/86 mesto učitelja za prirodopis kot glavno stroko, matematiko in fiziko kot postranski stroki.

— (Mesto otroške vrtnarice) izpraznjeno bode v „Prvem slovenskem otroškem vrtu“ v Gorici s 1. septembrom t. l. Dosedanja plača 300 gld., za naprej po dogovoru.

— (V Toplice na Dolenjskem) došlo je do 15. t. m. 736 gostov.

V „Laib. Zeit.“ z dne 14. t. m. čital sem nekakošno sporočilo, katero bi imelo biti kritika poslednji slovesni besedi z bazarom na korist „Narodnemu domu“ v prostorih čitalnične restavracije. Nesem se mogel dovolj načuditi, ko sem čital na

konci omenjenega stavka, tam kjer je govor o petji zborov, jako neumestno in neopravičeno kritikovanje, da že ne rabim morda v tem slučaju bolj umestnega izreka opravljanja. Kritik k. piše namreč o zborih, kateri so se ta večer peli, tako, da bi si moral človek, kateri bere njegov genijalni proizvod pa ni sam pevec slišal, misliti da so se ti kar kakor vrabci po strehi lovili drug drugega in da je šlo kar vse „ausser rand und band“. Vsaj tako bi si bil jaz razlagal njegov stavek: „die durchaus nicht correct vorgetragenen Männerchöre“, ko bi ne bil slučajno ta večer sam prisoten pri tej slavnostni besedi. To pa ravno, ker sem sam slišal in sam videl, daje mi povoda in ob enem mi tudi nalaga dolžnost do resnice, da zavrnem z odločnostjo neopravičeno in brez taktno postopanje g. kritika proti pevskemu zboru, kateremu krivico dela in jemlje zaslužno hvalo. Naj tedaj tu kar naravnost povem, da sem jaz po zborih ravno tako iz prepričanja ploskal, kakor pri vseh drugih točkah programovih, katere so se dobro izvele, tako je storilo tudi vse drugo mnogobrojno občinstvo. Moja ušesa in pa tudi nekoliko znanja v pevskih in glasbenih stvarih neso ničesar našle pri petji zborov oni večer, kar bi moglo le količkaj opravičiti kritikarjev izraz: „durchaus nicht correct vorgetragen“. Morda pa je g. kritik k. srečnejši in v tej zadevi bolj izurjen od mene, ter mi pove in me pouči, na kaj se nanaša ta njegov „durchaus nicht correct vorgetragen“, ali na čistoto pevskih zborov, ali na čistoto intervalov, ali na harmonično skupnost, ali na niansiranje ali pa morda neso pevci svojih glasov umeli ali kaj?

— Poznam zmožnosti skoro vseh pevcev Ljubljanske čitalnice. Mej njimi so odlična imena, s katerimi je tako rekoč ozko zvezana zgodovina čitalniškega pevskega zbora od začetka njegovega. Tedaj se jim ne more odrekati vještine, kakor tudi ne njegovemu pevovodji g. Valenti v njegovej stroki. Vrh tega nahajajo se mej njimi skoro sploh dobri, zdravi in pa tudi prav dobri glasovi, kakoršnih se ne nahaja, kjer si bodi. Čast so delali slovenski pesmi že toliko let, ne le samo na čitalničnem odru v Ljubljani, ampak tudi po drugih mestih, kamor so bili vabljeni in kjer koli so nastopili.

Naj jim bode to v spodbujajo tudi v prihodnje jednako vneto, in požrtvovalno za domačo stvar, v čast in slavo naše pesmi delati kakor do zdaj. Njih vzgled pa naj bi vnel in spodbudil vse, kateri imajo zmožnost in pa srce na pravem mestu, da bi ustopili pod njih zastavo, da čim krepkeji in krepkejši zaori naša: „Naprej zastava Slave!“

Na koncu mojih vrstic še tole. Naj že mislim in obračam stvar, kakor jo hočem, sem in tja, do drugega rezultata priti ne morem, kakor da rečem: „Če že mora kaj biti „durchaus nicht correct“, kar je v zvezi s programom omenjene slavnostne besede, tedaj je to oni stavek kritikarja „Laibacherice“, kjer je kot sporočevalec o petji zborov izročeno mu nalogo očitno, bog vé iz kakih vzrokov zlorabil“. Za to točko pa, katero je dodal povrh odborovega slavnostnega vspeveda g. kritikar k. sam, ter jo v „Laibacherici“ razvesil, naj tudi sam nosi odgovornost.

Fr. Gerbič,

profesor na konservatoriji.

V Cirknici, 17. julija 1885.

Št. 1841. Pr.

Slavno uredništvo!

V „poslanem“ gosp. grofa Margherija, ki je prinaša začnji list „Slovenskega Naroda“ pod št. 161., trdi gosp. grof kot kandidat za državni zbor pri zadnji volitvi v dolenjskih mestih, da sem jaz, ko je imel on priliko ravno pred ožjo volitvijo (5. junija) razgovarjati se z menoj, naravnost izrekel, da nemam ničesar proti njegovemu delovanju v državnem zboru, a da nisem voljan podpirati njegove kandidature za dolenjska mesta, češ, da hočem mandat za ta mesta nakloniti prof. Šukljetu, „kot plačilo za izvrstne zasluge, katere si je ta za me stekel v redakciji „Ljubljanskega Lista“.

Na to moram odgovoriti, da sem jaz, ko me je gosp. grof dne 5. junija t. l. počastil s svojim pohodom, v svojem — sicer zaupnem, tedaj za javnost neprimernem — govoru z njim zares rekel, kakor rečem tudi zdaj, da nemam ničesar proti njegovemu delovanju v državnem zboru; a ni res, da sem jaz rekel, da hočem mandat za dolenjska mesta nakloniti prof. Šukljetu, bodi kot plačilo za iz-

vrstne njegove zasluge pri redakciji „Ljubljanskega Lista“, bodi za kaj drugega. Kaj takega niti ne bi bil reči mogel, kajti pravica, naklanjati mandate, ni moja, ampak le volilcev samih, katerim tudi vselej to pravico prisojam. Omenil sem glede prof. Šukljeta, da, če so volilci naklonili mandat njemu, je to le njih in Šukljeta zadeva, v kateri sicer oficijozni „Ljubljanski List“ nema naloge, prof. Šukljeta podpirati, a ima dolžnost, braniti ga kot nekdanjega svojega urednika zoper mnogotere strastne in neopravičene napade, ki se nahajajo v raznih časnikih in brez katerih ne bi bil „Ljubljanski List“ niti besedice črnil glede kandidature Šukljeta.

Kar gosp. grof Margheri dalje trdi o meni, da sem namreč njegov nasprotnik ali celo „najhujši in jedin odločilni nasprotnik“, da sem bil jaz početnik nasprotne mu kandidature, kakor tudi da se je od deželne vlade zavisnim uradnikom vzela jedna najdražjih političnih pravic, aktivna volilna pravica, je vse le gosp. grofa Margherija neutemeljena domišljija, kar lahko potrdijo gosp. grofu tudi volilci sami, naj so ti od deželne vlade zavisni ali nezavisni.

Prosim slavno uredništvo na podlagi tisk. zakona, naj blagovoli priobčiti ta popravek v svojem cenjenem listu.

V Ljubljani dne 18. julija 1885.

C. kr. deželni predsednik:

Winkler.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 20. julija. „Daily Telegraph“ pripoveduje, da angleška vlada z veliko skrbjo opazuje podkrepljenja ruskih čet ob reki Herirud. Vlada čuti, da se morajo ta podkrepljenja natančneje pojasniti, nego se je dosedaj zgodilo. „Standard“ poroča: Rusija zahteva tudi Merušak. Rusiji utegnil bi se odstopiti Merušak proti temu, da prizna emiru pravico do Zulfikara.

Rim 19. julija. V Ripostu v Siciliji bilo pri neki ljudski veselici dvesto oseb s sladoledom otrovanih. Sladničarja so le s težavo rešili pred razkačenim občinstvom. — V Mantovi dan na dan veliki požari. Ljudstvo preplašeno, ker nek delavski odbor razpošilja pisma, v katerih se preti, da se bode mestna hiša razstrelila.

Razne vesti.

* (Bavarsko pivo v Avstriji.) Kakor razvidimo iz ravno objavljenih statističnih seznamov, uvozilo se je od 1. septembra 1883 pa do konca avgusta 1884. leta iz Bavarske v Avstro-ogersko 27.766 hl. piva, a prejšnje leto t. j. od 1. septembra 1882 do 31. avgusta 1883 samo 9294 hl. Popilo se je toraj v Avstriji, zlasti na Dunaji, v teku 1883/1884. leta trikrat toliko bavarskega piva, nego 1882/1883. I A ta žalostna izkušnja, da se leto za leto vedno več piva dovažja iz tujine v naše cesarstvo, še ne izuči in zmordri naših pivovarjev, da bi boljše in ceneje pivo varili ter tako zapirali pot tuji pijači in pospeševali domačo obrt.

* (Povodenj in toča.) 15. t. m. popoldne utrgal se je oblak nad mestom Opavo in prouzročil veliko škodo na polji in poslopih. Po nekaterih mestnih ulicah nateklo se je vode za jeden meter visoko. Veže, sobe in kleti bile so hkratu napolnjene z vodo za pol metra. Mej hudo uro, gromom in bliskom, treščilo je v tovarno za izdelovanje fesov, a na veliko srečo strela ni užgala, le tri delavce je omamila. Ulice bile so podobne derečim gorskim potokom, trgi pa velikim jezerom. Nevihta trajala je poldrugo uro. — V ravno ta dan je pa gosta in debela toča po Krakovski okolici grozno sklestila in do čista omlatila vso poljščino.

* (Marija Goreva), slavna ruska gledališka igralka, katero primerjajo s slavno Rachelo in Ristori, nastopila bode v kratkem v dvornem gledališču v Berlinu kot Adrienne Lecouvreur, Maria Stuart, Cameliendame. Pogodila se je za 10 večerov. Govorila bode ruski, drugi glumači pa nemški.

* (Strelna v šoli.) 14. t. m. je v pruski vasi Petrkovic, blizu avstrijske meje, mej populudanskim poukom strela udarila v šolsko poslopje, ubila učiteljevo dekle, strašno omamila in ohromila učitelja in štiri šolarje več ali manj teško ranila. Šola je do tal pogorela.

Umrli so v Ljubljani:

17. julija: Katarina Novak, delavčeva vdova, 60 let, Pred konjušnico št. 6, za vodenico. — Amalija Hönigman, črevljarjeva hči, 8 dni, Poljanska cesta št. 31, za oslabljenjem. — Alojzij Černe, hišnega posestnika sin, 6 ur, Sv. Petra cesta št. 87, za razširjenjem pluć. — Ana Jevnikar,

zasl. n. ca. 26 let, Dunajska cesta št. 10, za mrtvodom. — Jakob Tavčelj, delavčev sin, 15 mes., Poljanska cesta št. 18, za gripo.

V deželni bolnici:

14. julija: Josip Borštnar, gostac, 67 let, za žolčnico.
15. julija: Anton Nižar, delavec, 54 let, za otrpjenjem pluć.
16. julija: Martin Dolinšek, tesar, 33 let, za telesnim poškodovanjem.

Tržne cene v Ljubljani dné 18. julija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6.8	Špeh povojen, kgr.	66
Rež,	5.4	Surovo maslo,	84
Ječmen,	4.36	Jajce, jedno,	2
Oves,	3.36	Mleko, liter,	8
Ajda,	4.71	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5.8	Telečje	56
Koruza,	5.6	Svinjsko	66
Krompir,	3.50	Kostrunovo	38
Leča,	8	Pišanec	30
Grah,	8	Golob	17
Fižol,	8.5	Sen, 100 kilo	169
Maslo, kgr.	96	Slama,	169
Mast,	82	Drva trda, 4 metr.	75
Špeh frišen,	54	„ mehka, „	520

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
18. julija	7. zjutraj	736.42 mm.	19.4° C	brezv.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	734.57 mm.	25.3° C	sl. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	734.63 mm.	22.4° C	sl. jz.	obl.	
19. julija	7. zjutraj	736.04 mm.	21.0° C	brezv.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	734.59 mm.	28.6° C	brezv.	jas.	
	9. zvečer	735.85 mm.	21.4° C	sl. svz.	d. jas.	

Srednja temperatura 22.4° in 23.7°, za 3.1° in 4.3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 20. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82	gld. 50	kr.
Srebrna renta	83	„ 40	„
Zlata renta	109	„ —	„
5% marena renta	99	„ 85	„
Akcije narodne banke	869	„ —	„
Kreditne akcije	284	„ 60	„
London	124	„ 95	„
Srebro	—	„ —	„
Napol.	9	„ 9 1/2	„
C kr cekini	5	„ 88	„
Nemške marke	61	„ 30	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld 128	35
Državne srečke iz l. 1864	100	gld 167	25
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	„ —	„
Ogrska zlata renta 4%	98	„ 50	„
„ papirna renta 5%	92	„ 30	„
5% štajerske zemljišče odvez oblig	104	„ —	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld 116	—
Zemij obé avstr. 4 1/2% zlati zast listi	124	„ —	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad železnice	114	„ 75	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	„ 25	„
Kreditne srečke	100	gld 178	—
Rudolfove srečke	10	„ 18	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	„ 96	50
Tramway-društ. velj 170 gld a v	195	„ —	„

Žalostnega srca naznanjava vsem prijateljem in znancem, da je najin nepozabljivi soprog, oziroma oče, gospod

GIOVANI COMOLI,

kamnosek v Podpeči,

danes ob 9 uri zjutraj po dolgi bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče, v 62. letu svoje starosti umrl.

Pogreb bo v torek zjutraj ob 1/2. 10. uri na pokopališču farne cerkve v Preserji.

Predragega umrlega priporočava v blag spomin.

V Podpeči, 20. julija 1885.

(433) Žalujoča soproga in sin.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšel in se dobiva:

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 254 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Št. 11.939.

(432—1)

Razglas.

Zaradi oddaje del pri napravi glavnega kanala na Poljanskej cesti se bode pri mestnem magistratu dne 25. julija t. l. ob 10. uri dopoldne v mestnej dvorani vršila pismena dražba.

Dotični načrti, pogoji in proračuni so ob navadnih uradnih urah v prostorih mestnega stavbinškega urada vsakemu na razpolaganje.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 18. julija 1885.

Župan: Grasselli.

Št. 4582.

(431—1)

Razpis

Jedne ustanove za učence na c. kr. živinozdravniški šoli na Dunaji.

Za učence s Kranjskega izpraznena je na c. kr. živinozdravniški šoli na Dunaji ustanova letnih 300 gld.

Prošnjiki za to ustanovo morajo dokazati, da so dostojni na Kranjsko da so z dobrim uspehom dovršili 6 razredov gimnazije ali realke, da so zmožni slovenskega in nemškega jezika in da so spolnili 18. in še ne prekoračili 26. leto starosti.

Pouk traja tri leta. Učenci se imajo za vsprejem v šolo prvi teden oktobra pri ravnatelji živinozdravniške šole na Dunaji oglašiti.

Prošnjiki za to ustanovo naj svoje s krstnim listom in šolskimi spričali podprte prošnje

do 20. avgusta l. 1885

ulože pri deželnem odboru kranjskem.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, dne 17. julija l. 1885.

Tinktura za kurja očesa.

Najboljše in najgotovše sredstvo zoper kurja očesa in zoper trdo kožo na nogi. Ima to prednost, da se s to tinkturo kar s penzeljčkom pomaže bolni del na nogi. V kratkem času odpravi ista brez bolečin vsakotero trdino z bolnih delov na nogi. Steklencec z rabilnim navodom in penzeljem vred velja 40 kr. (408—2)

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Mih. Kastner, Karol Karinger v Ljubljani;

Karol Schaunig v Kranji; Alojzij Walland, J. Kupferschmid, F. Zangger, Traun & Stiger v Celju; Hatheyer & Felvernigg, Alojzij Fuchs, Anton Robin, Valentin Trost, C. B. Rosbacher, F. Terdin, Jos. Lipovitz v Celovci

priporočajo svojim p. n. kupovalcem Zacherl-ovo najnovejšo specialiteto praškov, katera v intenzivnej moči in sigurnosti presega vsa dosedanja sredstva:

„ZACHERLIN“

za popolno vničenje in iztrebljenje vseh škodljivih in sitnih mrčesov, kakor: stenice, bolhe, šurkov, molov, muh, uši, mravelj itd.

Posebno se pred tem svarti: „Zacherlin“ ne z navadnim mrčesnim praškom zamenjati!

„Zacherlin“ prodaja se le v originalnih steklenicah, nikdar pa se v samem papirju ne prodaja ali pa odort ne vaga.

Originalne steklenice morajo imeti, da je pristen, podpis

(8—8) imena in varstveno znamko.

IVAN LAPAJNE v KRŠKEM

je izdal sledeče

knjige in knjižice

za ljudske šole in učitelje:

a) Praktično metodiko	cena 80 kr.
b) Prvi poduk	60 „
c) Fiziko in kemijo	60 „
d) Prirodopis	56 „
e) Zemljepis	26 „
f) Geometrijo	24 „
g) Malo fiziko	23 „
h) Domovinoslovje	20 „
i) Pripovedi iz zgodovine štajerske	6 „
j) Opis krškega okrajnega glavarstva	30 „
k) Zgodovino štajerskih Slovencev	cena 1 gld. 20 kr.

Isti pisatelj ima v zalogi tudi razne pisanke in risanke, potem:

malí slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin cena 1 kr.

ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske

in zemljevid Krškega okraj. glavarstva „ 5 „

V AMERIKO

pride najceneje, kdor se obrne na

ARNOLDA REIFA, DUNAJ, I., PESTALOZZIGASSE 1,

najstarejša trdka te vrste. (623—41)

Natančneje izpovedbe in prospekti zastoj.

J. ANDEL-a

novoznajdeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, šurke, mole, muhe, mravljinice, prešičke, ptične črviče, sploh vse žuželke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od žuželkine zaloge ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDEL-u,

„pri črnem psu“

13, Húsová (Dominikanska) ulice 13, v PRAGI.

V Ljubljani pri Albinu Sličarji, trgovcu.

Zaloge na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po placatih. (211—6)

Prvo avstr.

tovarniško društvo za izdelovanje durij, oken in tal,

Dunaj, IV., Heumühlgasse 13, ustanovljeno l. 1817,

pod vodstvom H. MARKERT-a,

priporoča bogato zalogo narejenih durij in oken z oboji vred, mehkih ladjinih tal in hrastovih ameriških friznih in parketnih tal.

Ta tovarna je v stanu vsled svoje velike zaloge suhega lesa in že narejenega blaga v kratkem času preskrbeti tega blaga, kolikor se naj ga tudi potrebuje. Vsprejema izdelovanje velikih hišnih vrat, oprave za vojašnice, bolnišnice, šole, pisarne itd. itd., poleg tega vsakeršna lesena dela, (162—10) katera se izdelujejo s stroji po predloženih načrtih ali modelih, izvzemši sobnega pohištja.